

paper de vidre

www.paperdevidre.tk

nº17 23 d'octubre del 2003

ENTREVISTA

A Roger Mas, cantautor de fonda estampa - *Roger Puig*

ESCRITS

Aigua amb bromera - *Quim Cardús*

amoR - *Anna Costa*

Dos contes - *Magda Fernández*

Xerrics d'ocupació - *Jaume Garcia*

A l'Institut - *Àngels Gregori*

Cròniques grises de diumenge - *Rubèn Intente*

Carta a Roberto Bolaño - *Guillem Miralles*

L'immòbil - *Carles Miró*

Gargots - *Sr. Polissó*

Cel malva - *Lola Ribó*

Inventando Dioses - *Núria Riera*

Teatre i *mareig* de vocals - *F. Xavier Simarro*

07.03.21 - *Joan Soler*

Volem - *Roger Tudó*

En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives.

PERFIL DE LA REVISTA

Aquesta revista busca estimular l'expressió escrita o gràfica amb l'objectiu de vehicular idees, actituds i formes que podrien quedar inadvertides. No és una revista literària en el sentit convencional. Tampoc té cap ideologia. El que sí té és un perfil propi (d'idea, actitud i forma) que podria determinar-se abstractament fent un promig imaginari de lletres, paraules i imatges.

Fins ara hi ha hagut una magnífica resposta en la tramesa de contes, relats i poemes però un dèficit d'escrits d'opinió sobre àmbits que encara no han estat tractats.

Proper número: 23 de novembre de 2003. Podeu enviar ja els vostres escrits.

paperdevidre@hotmail.com

“UN COP ET FIQUES DINS D’UN CONY CÒSMIC, SI TORNES, SERÀS UN ALTRE PER FORÇA”

(Entreveient Roger Mas, cantautor de fonda estampa)

per Roger Puig

srpolisso@hotmail.com

Qui sap si potser avui des de la lluna es veurà terra plena? *Plantejant-se aquesta mena d'interrogants, hom ja pot intuir que Roger Mas i Solé (Solsona, 1975) té facilitat per fer girar la truita sense que li caigui a trossos pels costats de la paella; d'això se'n diu habilitat per anar un xic més enllà. Des de fa ja quatre discos i amb el vist-i-plau de Jaume Sisa i Pau Riba, ha pres en part el relleu de l'escola creada per aquests cantautors situats a una palestra més desaforada i surrealista de l'habitual. Aquest solsoní, segons ha declarat alguna vegada, és cantautor per exigència vocacional i tastaolletes convençut i, a més de tenir una veu de gravetat poderosa i tocar la guitarra i el piano, també s'espavila amb el clarinet i el saxo, ja que va debutar en la música amb aquests instruments dins una orquestra de “patxanga” i més endavant, fou saxofonista del grup de rock*

Foto: Oriol Prat

Les Pellofes Radioactives. La cançó Llums de colors, guanyadora del premi Èxit 1996, el donà a conèixer com a cantautor i dp és el seu darrer disc. Un tarannà amb curiositat, una atracció per la metàfora, un ofici i desfici per la música i les vivències mateixes s'han combinat en les proporcions adequades per a una personal i rica amalgama.

OBRA (en ordre creatiu)

Discos:

- Les Flors del Somni (© Picap 1997)
- roger mas & les flors en el camí de les serps i els llargardaixos blaus fluorescents cap a la casa de vidre de la Senyora dels Guants Vermell (© Picap 2001)
- Casafont (© Picap - 1999)
- dp (© K Industria Cultural - 2003)

Ha musicat poetes catalans: Amadeu Vidal Bonafont, Toni Gol i Roca, Martí i Pol, Salvador Espriu i Jacint Verdaguer.

Llibres:

- *Flors, somnis, camins i serps* (Edició del propi autor -1998)
- *La teulada és oberta (i no sé on són les parets)* (SC Edicions – 2000)

Per més informació, podeu visitar la pàgina: www.rogermas.com

Finals de juliol a un pis del Raval de Barcelona. Havent-nos polit un showarma i una cervesa cadascú, engego el ventilador i la gravadora. M'imagino que en una entrevista no es pot pretendre conèixer l'entrevistat, sinó més aviat entreveure'l des d'una perspectiva que es vagi acostant a la conversa tot allunyant-se de l'interrogatori. No sé si me'n vaig sortir, però tanmateix vam riure força.

En Jim Morrison, en referència a la percepció de les imatges*, va escriure:

(Les finestres s'obren en dos sentits,
els miralls en un)

Mai travesses un mirall caminant
ni creues una finestra nedant.

És per això que en una de les teves cançons circules en un sis-cents sense rodes i a un pam de terra, és a dir, no tocant de peus a terra?

Lo difícil que és respondre aquesta pregunta...

* XVII, *Els Senyors: notes sobre la percepció d'imatges* (1969)

Vull dir, què se sent conduint en aquestes condicions?

Era un somni. És la transcripció literal d'un somni, de punta a punta. Em sap greu no donar més explicacions...

Et sents identificat amb el surrealisme i la percepció onírica de la realitat?

Em sembla que el *Manifest surrealista* de Breton, el que deia és que el surrealisme pretenia representar la realitat total, no la realitat dels somnis, i jo crec que s'ha entès malament, no? Fins i tot a l'Enciclopèdia Catalana, surrealisme surt com a *superrealisme*, que és com es deia originàriament, i *superrealisme*, perquè era més que el realisme, no només comprenia la realitat ordinària, sinó que volia representar totes les realitats possibles i per tant, havia d'incloure el món dels somnis i de les realitats paral·leles.

Per tant, entens el surrealisme com a cosa superreal.

Sí, a mi m'agrada més aquesta accepció que no la del Dalí, que tenia un punt de pallaso. I per a mi, Breton és més seriós, malgrat el *Manifest surrealista*...

No sé on vaig llegir que "l'art és l'acte social d'un home solitari". Et consideres així, una persona solitària, que en solitud grava discos i en societat fa concerts?

No... un compon en solitud, l'acte de crear és molt solitari, però el disc no es grava en solitud. A més, jo també feia els concerts pràcticament en solitud, abans de tenir la possibilitat de fer-los en públic. I això de tocar en públic, compartir les cançons amb gent que no coneixes, respon més a raons econòmiques que a d'altres i potser també, a un punt de vanitat i exhibicionisme, penso que com tots els artistes, però crec que es pot ser vanitós i exhibicionista sanament. I una altra cosa és compartir les cançons amb els amics...

Què hi ha de "seny" i de "rauxa" en les teves cançons. En quin moment de la composició prenen més importància un i l'altra?

La rauxa és més important, és el que surt sol, el contingut. Una cosa quan surt, no surt en cinc minuts sinó en un instant d'inspiració. Jo penso que la creació és un treball inconscient. Tot allò té un ordre i una raó, però s'ha treballat a la part inconscient. Quan l'inconscient sent que allò està acabat, t'ho vomita a sobre i ho passa al conscient. Llavors, en cuidar la forma per presentar-ho d'una manera que es pugui entendre i compartir, aquí entra l'enteniment, el seny.

I això de la "rauxa inconscient" enllaça amb el surr...

Surrealisme, sí, és clar, exactament.

El teu últim disc porta el títol de dp, "diapositiva", segons tu, per ser "diürn i positiu", per ser més solar i lluminós. Això vol dir que els tres anteriors són "nn", "nocturns i negatius", llunàtics i foscos?

El primer (*Les Flors del Somni*) és llunàtic, però no és fosc. Encara que hi ha alguna pinzellada fosca, el to general del disc és fresc i ingenu. El segon (*Casafont*) tampoc és que sigui fosc. Per a mi, el tercer (*roger mas & les flors...*) és el fosc i el més torturat. El que passa és que el quart, en relació als altres tres, és el primer que és vital, el primer que la intenció no és treure dimonis a partir de la literatura o la música, o quedar-se descansat tocant, o passar l'estona o alleugerir-se, sinó que hi ha una pretensió de crear uns petits cristalls, de construir alguna cosa. Per això és l'únic constructiu de tots quatre, el definitiu, perquè és el que em defineix millor. Definitiu de definidor, no de final.

Al final del teu penúltim disc roger mas & les flors..., afirmaves "... i si torno, seré un altre"? O sigui, ara ets "un altre"?

Bo..., clar, un cop et fiques a dins d'un cony còsmic, si tornes, seràs un altre per força. I això que no crec en la reencarnació, en absolut. Però sí que participo de les tradicions, sí que crec en una certa repetició de les tradicions per genètica o cultura, amb una permanència d'una consciència col·lectiva i d'uns patrons, però que no tenen res a veure amb la reencarnació.

A quin sentit de "tradició" et refereixes?

Doncs al fet que, per exemple, Ramon Llull estigui en tu sense que hagi llegit mai Ramon Llull, que participis de coses que fa molt temps que estan vives.

...?

I és que està en tu. Dante Alighieri està en tu, la *Divina Comèdia* està en tu, en els teus patrons de pensament, encara que no l'hagi llegit mai, perquè la cultura passa per sota. Per més que les coses es

prohibeixin o no s'expliquin, estan en l'inconscient col·lectiu. La transmissió de cultura és un fenomen complicat...

Deixa'm ser una mica crític... Hi ha un aspecte del teu últim disc dp que em sobta una mica: així com has intentat experimentar amb la música jugant amb bases electròniques, pel que fa a les lletres d'algunes cançons, en comparació amb el tres discos anteriors, molt més críptics i generadors d'un món particular, en aquest has passat a expressar de forma absolutament explícita, i fins i tot senzilla, un sentiment com és l'amor en majúscules ("T'estimo", "tinc tantes ganes de tenir-te aquí", "et vull només a tu"). No utilitzar recursos del llenguatge més elaborats que el "t'estimo" és una manera de treure's la màscara, de perdre un cert pudor, però en detriment de la forma simbòlica de poetes com Rimbaud i Baudelaire, pels quals t'has declarat sempre influït?

Sí, però és que la vida és més gran que una estètica i en aquest cas, no era un recurs, era el que havia de dir a una persona concreta i el que em venia de gust. A la persona que t'estimes, no li dius coses estranyes, li acabaràs dient "t'estimo". En aquest disc hi ha una recerca artística de la senzillesa que és paral·lela a una recerca humana de la senzillesa. En el mateix moment en que intentes fer més senzilles les lletres i les músiques, estàs fent més senzilla la teva vida. I detesto bastant aquest transcendentalisme a la francesa, del que sóc tan hereu i hi participo tant, que constantment ens ha de fer tenir actituds artístiques i constantment rebuscar les coses. I no és que vaigui a buscar la senzillesa, vai a buscar un punt més de senzillesa que el que tenia. I, d'altra banda, amb aquesta senzillesa també hi ha una voluntat d'arribar a més persones.

L'Arthur Cravan, poeta i boxejador de principis de segle, de vida atrafegada i tribulada, deia que cal ser misteriós.

Cal ser misteriós? Al nord sí, a la mediterrània no cal. Això del misteri és més cèltic.

Això ho dic perquè al disc Casafont hi ha una frase que m'intriga: el fracassat sempre busca la puresa.*

"Sempre sobreviuré, de tot em refaré", perquè totes les hòsties que et puguin fotre, les pots suportar perfectament, et pots sobreposar a coses que no et pots imaginar. "Perquè sempre m'enganxaré els dits, que tot em farà mal". "D'entre totes cap i d'entre cap una", d'entre totes les possibilitats que et dóna la vida, no me n'interessa cap i d'entre aquestes cap, el suïcidi. I "el fracassat sempre busca la puresa" és perquè la recerca de l'absolut, l'idealisme, la veritat i aquest platonisme només porta al desastre. La gent es confon, no sap ser flexible i no sap entomar els giravolts de la vida amb la seva complexitat. L'idealisme és una limitació de la realitat, és una eina, mai una finalitat, com la raó, una eina i prou. De fet, tenia un amic que es va penjar als trenta-sis anys i abans de fer-ho, va transcriure aquest poema ("Coixí"), "Muerte" del García Lorca i un altre que no me'n recordo.

Buscava la puresa?

Sí, era un idealista i volia anar més enllà del que el seu cervell era capaç de processar. I són sempre els mateixos referents: Rimbaud, Baudelaire, Borges... aquests tarats que certes persones realment no haurien de llegir, perquè llavors la gent se'ls pren seriosament. La realitat egoista d'un artista no és res més que els sentiments d'una persona, per més universals que els vulgui fer.

No sé qui afirmà que "l'home no és únic per la seva Ciència, ni tampoc pel seu Art. És únic perquè la Ciència i l'Art són, per igual, expressions de la meravellosa plasticitat de la ment". Creus que la Ciència i l'Art, en el fons, formen part d'una mateixa (re)cerca de l'home? És que això ho relacionava amb quan a la cançó Volant cantes "no coneixem el món d'allà fora ni el que tenim dins"...

Suposo que sí... A mi m'agrada que els poemes tinguin múltiples interpretacions i aquesta és la gràcia de ser més críptic, si ets més directe això es perd. Però en aquesta frase anava més pels problemes de comunicació degut a les inèrcies que tenen les persones, que enlloc de parar i escoltar el que li estan dient o el que li està dient el seu propi cos, prefereixen seguir les inèrcies de sempre i els patrons marcats, que són molt més còmodes.

* De la cançó "Coixí": Sempre sobreviuré, de tot em refaré,/ perquè sempre m'enganxaré els dits,/ que tot em farà mal./ D'entre totes cap/ i d'entre cap una./ El fracassat sempre busca la puresa.

D'algunes de les teves lletres se'n destil·la un món ple de referències a la naturalesa: arbres, arbustos, animalons, pluja... Això respon a un cert "panteisme solsoní"?

Sí, perquè el paisatge permet situar-te on vulguis. Per més que estigui modificat per l'home, és més fàcil crear-se la il·lusió d'un món propi en un paisatge lliure de persones que en una ciutat, on la modificació és tan òbvia i sufocant. I sentir-me part del cosmos dins una ciutat m'és infinitament més difícil que dins un bosc. En una ciutat, o amb gent, em puc sentir sol i desemparat, en canvi, per més baix que estigui de moral i per menys sentit que trobi a les coses i a la vida, a sota quatre pins trobo que tinc un sentit, com un roc més, però.

I ara, a Bcn, què és el que t'interessa de la ciutat?

La gent, he vingut per la gent. Per l'escenari urbà segur que no i pel clima encara menys.

És molt agosarat afirmar que a Catalunya tenim una tradició pròpia de personatges més o menys estrambòtics, excèntrics... freakies en definitiva, amb diversitat d'aportacions culturals, des de Lull a Santiago Rusiñol, Verdaguer, Francesc Pujols, Salvador Dalí, Josep Pla, Jaume Sisa, Pau Riba, Albert Pla, Adrià Puntí o fins i tot Carles Santos?

Josep Pla, a la mort de Francesc Pujols, escriu que un heterodox, aquí, si vol sobreviure, s'ha d'acabar disfressant de pintoresc. Que aviam!, que no ets fill de puta com el Lou Reed, amb aquesta aurèola de transcendentalitat, amb l'actitud "this is the end, this is the end", un subnormal que no l'entén ni Déu... La gent els permet ser seriosos, com també passa amb el Bob Dylan, però un català no es pot permetre de sortir a un escenari, fote 7000 peles d'entrada, omplir, que la gent no entengui una puta merda, com no entenen amb el Lou Reed, i a sobre anar de transcendental i seriós. Llavors què ha de fer? Ha de fer el pallaso, perquè si no fa gràcia, doncs... Els catalans som molt comunistes en el sentit que no permetem que ningú que tenim al costat destaquï per res, de seguida li seguem el peu i això és molt de poble, poble petit. En canvi, amb un americà, la gent està allà idolatrant una persona que caga igual que el teu company d'escola que resulta que fa cançons... I el preu que es paga per un Lou Reed, també s'hauria de pagar per veure el Pau Riba o el Sisa, que potser avui dia estarien fent uns espectacles que serien una altra cosa, quan el que fem és condemnar-los a l'ostracisme i a la misèria artística, és vergonyós. És cosa d'un poble acomplexat, acomplexat i ranci, però com que donarem la veritat al món..., quedarà tot solucionat.

Com diu en Pujols, no?

Sí (i es peta de riure).

Tu que tens un cert interès pels cantautors italians, fins a quin punt la influència de la música anglosaxona ha condicionat que no coneguem la cultura musical de països veïns geogràfica i culturalment com França, Espanya, Portugal, Marroc i Itàlia?

Clar, és que resulta que Itàlia, Alemanya i França van perdre una guerra i Anglaterra i Amèrica en van guanyar una, és una diferència important. A part que els EEUU siguin una potència cultural acollonant, una potència real i la més gran si vols. Però d'aquí a que no sapiguem qui presideix Portugal, per dir alguna cosa, és com molt trist; no sabem ni qui és el president d'Andorra...

És que em cansa molt ja la cosa anglosaxona, passo absolutament de donar-los diners a aquesta gent que estan colgats de quartos i no els necessiten. Jo puc viure perfectament sense els seus productes, d'entrada no hi tinc cap interès, és senzillament el fet de no anar en aquella direcció. El donar part de tu a una persona com tu que no et dona res no m'interessa gens. Ara, per exemple, m'interessen uns cants amb harmònics d'un país al nord de Mongòlia i, com que últimament hi ha tanta merda, doncs ja només em compro llibres de poesia de poetes que conec.

Tu que has fet referència algun cop a substàncies enteògenes com ara l'Amanita muscària, que es troba darrera Llums de colors, la cançó que et va donar a conèixer, com veus el paper de les drogues dins la nostra societat?

Són absolutament necessàries. No les drogues, sinó modificar l'estat de consciència, clar que això també pots fer-ho a la piscina, ballant, tocant, follant o anant d'excursió. Però que curiós que el 80% de la gent necessiti emborratxar-se de tant en tant. Deu ser perquè realment modificar l'estat de consciència fins a aquests graus és necessari. A més, si tenen una història tan llarga és perquè algun ús tenen.

Però l'ús que se'n fa habitualment no és més que inconscient, vull dir amb una actitud buida?

Les drogues són una cosa que s'ha de prendre amb molt de respecte, no es pot fer bromes, hi ha drogues lúdiques i drogues que no són lúdiques: un tripi no és lúdic en absolut perquè si te'n prens lúdicament, pots pillar un mal viatge i quedar-te penjat per tota la vida. En canvi, l'èxtasi és una droga 100% lúdica i el problema és que com que no és legal, la gent no sap el que es fot i a més a més, hi ha els gilipolles que se'n foten 100...

A la cançó Volant dius que "No hi ha escoles per als psiconautes i és una festa que sigui així". Cadascú és mestre i deixeble de la seva ment viatgera i en creixement?

Per un cantó també és una pena que no hi hagi escoles per als psiconautes. Suposo que perquè a les societats, els fa por l'excursió psíquica individual, tenen por que la gent es distanciï de la societat o jo què sé de què tenen por. O potser la gent és més difícil de controlar si realment s'escolta a ella mateixa. Però si segueix patrons preestablerts, el ramat és més fàcil de conduir. Per tant, si no hi ha escoles per als psiconautes, és una d'aquelles parcel·les de la vida en que serà més difícil trobar referents, trobar ajudes i guies. La part positiva és aquesta, però a la vegada també és la part negativa.

Amb poques paraules podries descriure o explicar al voltant de les següents persones i conceptes?

El músic Luis Paniagua?

Un gran mestre particular.

En Sisa?

Mística domèstica catalana.

En Pep Laguarda?

Una flor d'estiu.

N'Eduard Canimas?

Un gran cantautor incompès.

En Francesc Pujols?

La gràcia de ser català. Per a mi, abans de conèixer Pujols, ser català era una putada, un sacrifici, et toca i mira, ho has de portar com pots. I després de llegir Pujols, la condició de català té com certa gràcia, com una conya.

Isàrnia? Paradís infernal?

És la definició del meu món místic paral·lel.

Els follets, els minairons, n'has vist?

No ben bé...

Els has intuït?

Sí. (es queda pensatiu) És que em venia una frase pels follets: els confabuladors..., els confabuladors de les espirals... i no sé acabar, ho tinc aquí...

Inspirades?

No, ...els confabuladors de les espirals amb final.

I per acabar, com carat deuen ser els follets d'un bosc de bonsais?

(i es peta de riure).

AIGUA AMB BROMERA

Quim Cardús i Cardellach

joaquimcardus@hotmail.com

AIGUA AMB BROMERA

Estilogràfiques en desús.
Mor la dependència.
Viu l'escepticisme obtús.

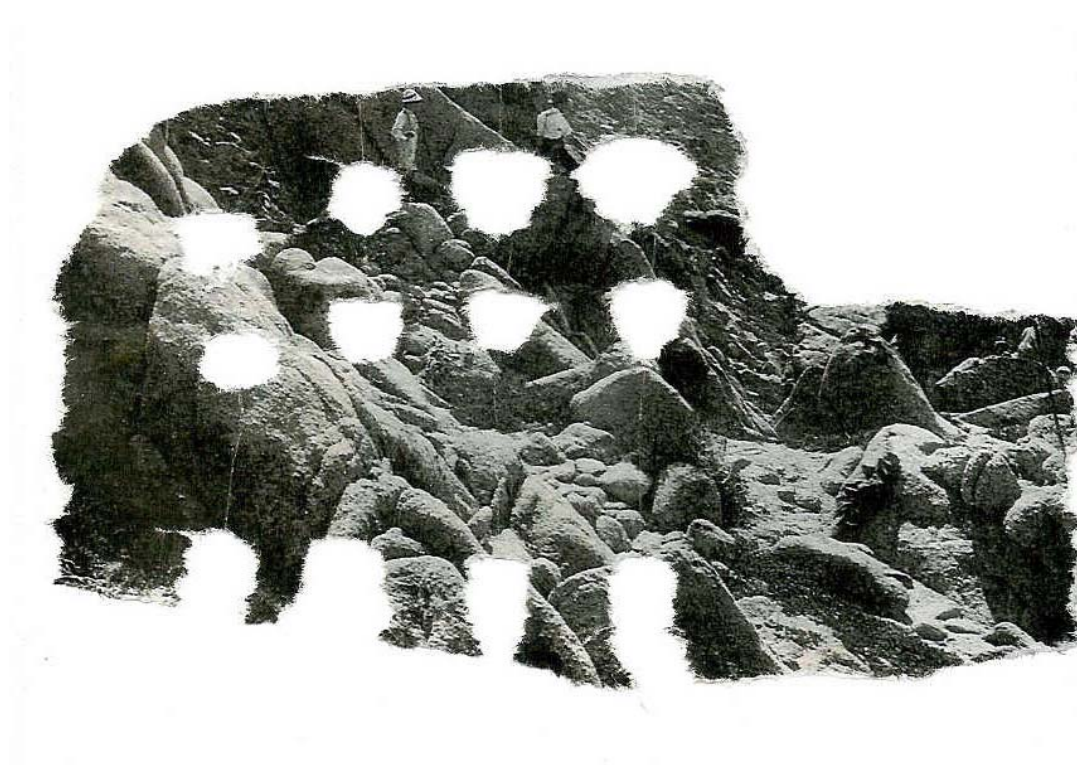
Levita la tolerància
Es castiga al record.
I vola d'esperança
a l'encetar un cicle absurd.

L'espiga corona cada somriure.
Daurada, s'acompassa al vent,
a ritme de carícies,
i empentes, tal volta, plaents.

N'hi ha almenys una, però,
pretèritament regada amb menyspreu bardaix.
I així, l'espiga corona enlluernats matisos
d'un somriures caduc i lax.
Prega ser abonada la grana immadura,
per mans sense dubtes,
per desigs solvents.

És clar! La fermesa
sols aferra al dubte.
Però mentre el gos hi pixa,
l'espiga es fa gran.

amoR
Anna Costa i Puyal

XERRICS D'OCUPACIÓ

Jaume Garcia Palou

XERRICS D'OCUPACIÓ

Grassos i
greixosos
grossos,
s'esgargamellen
i esgaripen
per greixar
engranatges
que no grinyolin
d'esgarrifances.

Esbombencritsicrimsenunxipolldesangiesguerradesfentunapasteradadellufes
queensvolenferengolir.

Buits
Badocs
Badaaaaaallaaaaaant
Voten
Vetllant
Bosses
Vessant
Bens.

Però
Pot
Passar
Poble?
Posar
Punt
Per
Perir
Pots
Pudents?

DOS CONTES

Magda Fernández Bosch

magdeta@3xl.net

ESTIMAR-TE NO TÉ MÈRIT

Estimar-te no té mèrit. Aquest octubre farà set anys que ens coneixem. Conèixer-te ha estat una de les millors coses que m'han passat a la vida. Recordo perfectament el dia; jo era a Jetfil, a la meva taula i vas entrar tu amb la Mercedes i em van dir: "aquesta noia és la Mar" . Em vaig dirigir cap a tu, et vaig donar la mà i et vaig dir : "molt de gust" i tu, amb aquesta veu tan teva, em vas contestar "igualment" i vas pujar amb la Mercedes a dalt al laboratori amb el Xavi i amb l'Anna. Estimar-te no té mèrit. Qui m'hagués dit a mi que arribaries a ser tan especial? Recordo l'estiu que marxaves a l'Àfrica. Acabaves de tenir un atac de pedres al ronyó que va ser massa! Però no suficient per parar el teu esperit aventurer i solidari. I fent patir als pares i als que t'estimem, vas marxar. Amb les aranyes que hi ha a l'Àfrica...! Estimar-te no té mèrit. Com que no en devies tenir prou, l'estiu següent, ens vas dir que marxaves a Mèxic. A Mèxic? A veure les runes maies? No! a fer un creuer de somni? Tampoc! Anaves altre cop a ajudar als més necessitats, fent-los escoles, ajudant-los a construir les cases, etc. No conec ningú capaç de "sacrificar" les seves merescudes vacances per anar a ajudar als qui més ens necessiten... Estimar-te no té mèrit. I el viatge a l'Índia? Guardo les postals que ens vas portar fetes per els nens i nenes de l'Índia. "els teus nens", com tu els anomenes. Escoltar-te parlar del teu viatge és com viatjar amb tu... Estimar-te no té mèrit. I un estiu va arribar el Francesc i amb el seu somriure et va robar el cor. I jo pesada en muntar-te una cita a cegues amb el Roger... Estimar-te no té mèrit. Recordes el dia que anàvem a fer "lados" i em vas dir: "he d'anar cada dia.... perquè....." , "et cases!" et vaig dir jo. Aquell "síí", només de recordar-lo em posa la pell de gallina. Havia arribat la teva hora, el teu home, el teu somni..... Ja et tocava ser feliç! Estimar-te no té mèrit. Després de moltes aventures, de molt compartit, de molts dinars a la cuina i d'unes quantes llàgrimes eixugades amb tu, em dius que marxes. Pensar que no es tornaràn a obrir les portes de l'ascensor i seràs tu, amb el teu somriure, sempre tan elegant, que em vindràs a dir "hola Magdeta, què tal?" i tan sols amb això m'alegraràs el dia, doncs la veritat és que em fa una mica de pena. Però el fet de saber que marxes per ser feliç, em fa ser menys egoista i el fet d'entendre't se'm fa molt més fàcil... Estimar-te no té mèrit. Per això t'he gravat aquest Cd. Cada cançó que hi ha, és un moment o una persona especial en la meva vida. I és per això que volia regalar-te'l, perquè tu ets especial per mi, perquè cada cop que escolti la primera cançó del Cd, pensaré en tu... Estimar-te no té mèrit. Segur que cada cop que vegi una lluna plena, pensaré en tu i en el teu nino. I encara que no cada dia tinguis notícies meves, pots estar segura que cada dia tindrà un record per tu, per petit que sigui. Són massa coses viscudes amb tu per no recordar-te cada dia, encara que tan sols sigui per un instant... Estimar-te no té mèrit. No, no té mèrit, ja que ets d'aquelles persones que es fan estimar des del primer moment en que les coneixes; el teu aspecte fràgil contrasta amb la fortalesa del teu esperit i la grandesa del teu cor. No sé com et pot capiguer un cor tan gran dins d'un cos tan petit... Estimar-te no té mèrit. Però jo no puc evitar-ho i sí, T'ESTIMO! T'ESTIMO amb tot el meu cor i amb tota la meva ànima, perquè estimar-te potser no que no té mèrit, però és tan fàcil...

COSES QUE M'AGRADEN DE TU

Coses que m'agraden de tu. Poder parlar de qualsevol cosa. Saber que sempre hi ets quan et necessito. Trobar un mail a l'ordinador i que l'assumpte sigui "no enviaments". Els lligams tan estrets que estableixes amb la gent que estimes. El teu to de veu, tan personal. Que m'hagis obert el teu cor d'aquesta manera i deixar-me entrar en la teva vida. Anar a prendre unes Woll Damm.

Que comparteixis amb mi coses importants. Que m'emocionis amb quatre ratlles. No haver de donar-te les gràcies cada cop que fas quelcom per mi. Saber que tinc un seient a primera fila del teu cor. Poder ser sempre jo mateixa, sense maquillatges. Els consells que em dones, que sempre resulten efectius. Que hi vegis més enllà. Que sempre surtis amb un somriure encantador a les fotos. Quan em parles sense dir res. Compartir una "sacher". La teva cara quan parles de l'Alina. Aquesta manera tan teva de ser. Parlar amb tu al matí. Que m'arribi un mail teu quan estic trista. Els "si-dis" dels Maná. El teu somriure. Dinar junts. No necessitar cap excusa per veuren's. Que em parlis en la teva llengua. Que em felicitis la Diada de Sant Jordi. Que m'apartis la cadira quan anem a dinar. Que em facis sentir a gust. Que comparteixis amb mi el que et preocupa. Escoltar-te quan parles de "tu tía la gordita". Mirar-te als ulls. Que m'arribis al cor tan netament. Anar al Corte Inglés un dissabte al matí. Que m'ensenyis a valorar la llibertat que tinc amb el Miquel. Que siguis el meu "informàtic personal". Que sempre tinguis un somriure per mi. Cantar quan anem al cotxe. Fer coses sense tenir-les planificades. Que m'abracis...

*Per a Mercè Sarrió,
l'única a qui no va destinat aquest poema,
l'única, també, que em va obrir de bat a bat
les finestres de l'aula perquè hi entrés la poesia.*

I el primer dia que entres a l'Institut
-una mica desendraçat per nodrid la rebel·lia de l'edat-
t'adonaràs que ningú no s'adona que t'has fet gran.
Que ja no eres aquell paràsit que arribava a casa
amb les mans plenes de plastilina i les butxaques
ofegades de joguines.

I a l'Institut, tal com cal,
et faran creure que t'ensenyen els grans poetes.
I quan s'acaben les classes sortiràs de pressa
cap al lavabo i et tancaràs amb pany i clau per imitar
versos a la manera de Rimbaud.

Però en asseure't davant la pissarra dels professors,
descobriràs que la poesia no cap per les estretes portes
de les aules ni s'esquitllarà clandestinament amb el vent per
la finestra.
I no veuràs més versos que unes lliçons marcides que,
a l'ensem, no et serviran de res.

Et faran analitzar les rimes d'aquell poetastre pudent
amb exàmens de geometria aplicats a cap poesia.

I preguntaràs tímidament on és el teu Ferrater, i el teu Brossa,
i l'Ungaretti i en Baudelaire,
oh, mon petit animal inutile!

I agafaràs tots els teus llibres i totes les teues coses
i te n'aniràs de classe de pressa, una altra vegada,
cap al lavabo, per vomitar versos a la manera de Verlaine.

I, a la nit, veuràs que ha estat un dia normal, tan normal
com la resta dels dies de l'any.
I obriràs els ulls per veure que el món no fa festeta
ni se'n va de copes només perquè tu entres
per primera vegada
a l'Institut i la motxilla on posaves el berenar quan anaves
a l'escola se t'haja quedat ridícula.

CRÒNIQUES GRISES DE DIUMENGE – Setzena Entrega

Rubèn Intente Soler

mussolblau@hotmail.com

Arrossego l'ànima carrer enllà. D'això se'n diu passejar, penso. I una merda. Ressegueixo una llarga renglera de portals avorrits. Porta de bloc; porta de garatge; porta de casa unifamiliar; porta de... d'un pati?; persiana avall tapant aparador; porta de bloc... Quietud a l'asfalt; ni un cotxe. Distrec un moment la mirada amb l'anàlisi sumaríssima de les úniques formes humanes que es creuen en el meu camp de visió. Un home gran, una dona vella i un adolescent. Són perfils foscos retallats sobre el blau gris esbravat del final de la tarda. L'enllumenat dels carrers ja és encès, però encara no és de nit. Llum esmorteïda artificial sobreposada a la llum esmorteïda natural. En aquest cas, negatiu més negatiu igual a negatiu. I tant. Hora de claror espessa o de foscor sense encant, com es vulgui. A l'estiu aquesta hora no existeix. Qui et va parir tardor... Ara els tinc més a prop. L'home entra a casa seva. Ha tirat la brossa al contenidor, ja deu tenir tota la feina feta. Pantaló gris, jersei marró i espadenyes d'estar per casa. Calva pigada. La vella encara em queda lluny. Avança lentament en la meua direcció, aviat la passaré. Predomini abusi dels tons foscos. Em creuo amb l'adolescent granellut i desgarvat. Porta una roba molt més virolada. Camina distret mirant-se el mòbil mentre tecleja. Potser escriu missatges, potser es mira el saldo, juga al cuc o estudia la composició química d'una truita de patates. No ho fan tot ara els mòbils?

“Què hi fas aquí organisme energètic carregat d'ingenuïtat? Què hi fas compartint escenari amb nosaltres els acabats? Que no ho saps fillet que aquest carrer té propietari? El tenim llogat en exclusiva els que volem morir de sobredosi d'angúnia. D'inanició. Som anorèxics, ves quina cosa, anorèxics d'ànima endins. La il·lusió ens crea horticària. Llogat, tui, llogat. No paguem les quotes amb diners, cert, però hi ha coses molt més cares que el diner. Les paguem amb el nostre temps, llençant la vida a estones, deixant-la pudrir amb la gota xina. Suicidi per entregues, ja ho veus. El preu és prou elevat com per no tallar-nos d'exigir respecte al client. Garanties, m'entens? No volem incoherències. No volem color. No volem res que ens recordi que... No ho dic, seria perillós. No volem recordar, no volem tornar en si.”

Torno en si. Com és que em van parir tan burro? Somric mofant-me de la matussera contraèpica que la meua imaginació vomita de manera reflexa, tan bon punt es topa amb la mínima ocasió.

“Adolescència... tendra bipolaritat. L'institut, les xapes, la nit, els primers porros... Adolescència... quanta petulància i vanes fatuitats”. La imaginació ja hi torna. Imaginació, pensament, inconscient o inèrcia... tan és. Per què no m'encanto en idees confeccionades amb paper de celofana, confits, vellut de cul de nadó, senefes i pètals de calamarç? Tant costaria?

“Adolescència”.

Arrossego l'ànima carrer enllà i passejo. Passejo la punta de l'índex per la paret, resseguint la renglera de portals avorrits. Tanco els ulls a estones per cedir temporalment al tacte la presidència de la percepció sensorial. Textures aspres. Reixa de finestra. Pols incrustada sobre persiana metàl·lica. Ciment. Rovell. Maó. Vernís escapçat sobre fusta de porta de garatge. Gual permanent... Textures fines. Marbre. Alumini... Jugo a endevinar el color del què toco però no em preocupo de contrastar hipòtesi amb realitat. Segur que perdria... Ja hi torno.

El dit es topa amb una esquerdada. Una clapa d'arrebossat bufada per la humitat ha creat un buit per on se m'hi ha colat l'índex. M'aturo. Introdueixo els altres dits de la mà, tots menys el polze, i palpo les rugositats d'aquest cau de follets urbans. Sento una veu interior que diu: “Atreveix-te a entrar”.

No... Dios. Harry Póster? Alicia al País de les Mandonguilles? No fotem. Això no fa per mi. No s'adiu en absolut amb el meu hiperrealisme constitutiu. Genètic. “Atreveix-te a entrar, capullo” insisteix. Si empenyo la mà endins m'escarraparé tota la pell, m'escapçaré les ungles, em quedaran les puntes blanques, em... “entra”. Hòstia. “Entra”. O.k. o.k. o.k. D'acord. Faré cas a la punyetera neurona rebel que se les dóna d'emissària del Moviment de Defensa de la Fantasia Pueril. Tot sigui

per no ser titllat de dogmàtic. Com ens hem de veure... subjugats per un paràssit absurd que la consciència no ha sabut eliminar... com ens hem de veure.

Enfonso el braç esquerra endins. Cap aspror, cap resistència. Les textures de la paret i l'arrebossat que la recobreix, s'estoven, adquireixen flexibilitat adaptant-se a l'abordatge del meu cos. Penetro per un túnel carnós que es contrau dòcilment a mesura que avanço. Colors rosats i salmó. Lluminositat. Què cony és tot això? On sóc? Em recorda unes animacions del "The Wall" de l'Allan Parker. Les flors lascives que abdueixen a l'espectador amb la seva dansa. Pètals que es tanquen i es converteixen en llavis. En vagines. Sí, exacte: em sento a l'interior d'una de les immenses vagines viscoses del mur. Viure per veure. Heus me aquí, enfonsant els peus sobre la molsa d'aquest passadís encoixinat; despentinant-me i deixant els pocs cabells que em queden enganxats al sostre, també tou i arrapat al meu perímetre; fregant galta en aquest coll d'ampolla amb tacte de blandiblup. Walt Disney o Dant?

Sento una remor de música. Augmenta la lluminositat. M'acosto al final del túnel. Reconec la cançó: Moonlight Shadow dels germans Oldfield. L'odiava profundament, és el primer que m'ha vingut al cap, l'odi irracional i incontrolable que em provocava aquella cantarella repetitiva. Però em sorprenc; ara la trobo dolça, em pessigolleja les orelles com si m'acariciessin amb una brotxa suau de maquillatge.

Arribo a destí. Una inmensa sala, una cova, l'úter, l'estòmac de la balena del Pinotxo o l'interior d'un Sugus descomunal, jo què cony sé. Sóc rebut per una delegació prou completa de les garses que m'havien agradat dotze, quinze o disset anys enrera. Que en feia de temps que no les veia... Els reconec la cara, però els seus cossos són perfectament esfèrics (també hi ha intervingut en Panoràmix en el disseny d'aquest deliri?). Són bunyolets vestits amb túnica però, curiosament, em semblen tan atractives com sempre. Cadascuna condueix un cotxet de rodes grosses i capota, estil anys vint. M'envolten i em presenten amb cridòria els nens. "El teu fill" diuen. Els meus fills. Els nens em miren amb els ulls esbatanats i diuen "Papa" "Papa". No tenen edat de parlar, però tant és, el surrealisme ja ho té això. Un *maitre* d'edat avançada que vesteix un frac groc fluorescent les convida molt educadament a que em deixin en pau. Se'm dirigeix parlant-me de vostè, donant-me també la benvinguda i seguidament m'ofereix un Ballantines amb taronja. El rebutjo. Fa molt temps que no barrejo el whisky. Quines èpoques les del Ballantines amb taronja... Em segueix. Em torna a oferir el cubata com si no m'hagués sentit, amb idèntica convicció. Rebutjo. Ofereix. Rebutjo. Em segueix, no me'n puc desempallegar. Sembla programat. O rallat. M'atura el professor Casasayas, el plom de català de segon o tercer de BUP. La mateixa barba espessa amagant el llavi, les ulleres, les empremtes de guix a la màniga, tot idèntic. Em pregunta si ja distingeixo el Complement de Règim Verbal del Circumstancial de Manera. Quin fanàtic perillós, penso. Entro a l'espai dels miralls, un altre tòpic de la pamplinada onírica. Els múltiples reflexes m'ofereixen un ventall inacabable de versions de mi mateix. El jo multimilionari. El jo, pintor d'èxit. El jo abraçat per tres paies que fan caure de cul. El jo budista, equilibrat i harmònic... Sembla que totes les imatges tenen per objectiu ridiculitzar l'original. Que m'esteu refregant alguna cosa per la cara, potser? Em sento atabalat, rodejat d'ímputs que pretenen agredir-me. No em deixaré impressionar per la punyetera neurona impertinent. Ara sona la O.M.D., Joana d'Arc. Què vindrà després? En Phil Collins? O hi ha algú encara pitjor? El curiós és que m'agrada. Em repel i m'atrau a la vegada. Però haig de sortir d'aquí, ja en tinc prou de pudding de nostàlgia barata. Passo per un stand de productes de perruqueria, bàsicament gomines i fixadors. Surto com a model a totes les fotos promocionals. Evidentment amb cabell. Pentinats vuitanteros per tots els gustos. És la gomina el què em va provocar l'alopecà? És aquest el missatge subliminal de la paradeta? En fi, no hi entenc res. Vull marxar. "Yá tán vols sánár?" em diu una noieta amb marcat accent xava. Me la miro amb ullets suplicants. Treu-me d'aquí, nena, no saps com t'ho agrairé. "Ma pots contactar unás praguntetés? Són tope *izi*, tiu, anrolla't, ya vurás com moláaa". Em rendeixo fàcilment. Què vols nena?. "Grup fàvorit?". No escolto massa música, nena. "Mantidaaa, LévéL 42, ji, ji, ji, ah qué moláaa?". "Miyó péli qu'hás vist al cina?" Jo què sé.... eee... que li dic

ara? Los Amigos de Peter, per dir alguna cosa. “Mantidaaaá, Nueve Semanas y Media, ma surt als sarchius, ji, ji, ji, ji”. Mare de Déu, senyor... li foto una empenta, ja vaig perdent els miraments, i he de trobar la sortida. Camino frenètic, ara em toca esquivar famosos que també pretenen aturar-me. El Lineker, la Bombi, l’Alfonso Guerra, el cantant dels Sangtraït, la Marta Sánchez, el de l’anunci de Schweppes, l’Antoni Castejon, el Jon Idígoras, l’Estefania de Mónaco... Esquivo, esquivo, esquivo... fins que em topo amb la Sònia Ros abraçada a la seva carpeta de tapes de quadrícula vermella i el dibuix d’un cuquet verd penjat de l’extrem d’una de les línies verticals. Em canvia la cara. La Sònia... Porta una caçadora texana amb serrells als estrips i un gran Snoopy a l’esquena. “Encara pintes Àlex?” Que si pinto? Pintar què? “No convides a les amigues a la teva habitació per fer-te de model?” La neurona ha aconseguit ferir-me, la molt... “Te’n recordes Àlex, quines tardes de diumenge? Pintar, follar, pintar, fumar, somriure... ja no crees?” Ja no creo... “Eres un gran artista, Àlex”. Art. M’encantaria que em sortís un pet ben sonor. El titularia “Pluja radioactiva cobrint última plaça ferma de l’exèrcit de la coloraina”. Però no. M’assec a terra mirant-me la Sònia amb incredulitat. I tristesa, ho reconec, m’ha sacsejat de debò. Molt trist. Puta neurona.

Torno en si. El cul sobre la vorera. L’esquena recolzada sobre l’arrabossat envellit d’un portal del carrer del malson. Adeu vagina del mur. M’adono que tinc una rascada sobre l’articulació de l’índex. Em llepo la ferida i encara trigo uns quants minuts a aixecar-me. Continuaré arrossegant l’ànima, passejant o morint d’inanició. Continuaré. Però el proper diumenge buscaré un altre forat on fotre el dit; mataré d’una patada al fetge als adolescents que s’atreveixin a creuar-se’m i rebentaré a pedrades les portes i parets de les façanes avorrides d’aquest carrer o de qualsevol altre. El món és carregat de murs que ens encerclen, sí, però hi ha esquerdes.

CARTA A ROBERTO BOLAÑO (Santiago de Xile, 1953 – Blanes, 2003)

Señor Bolaño

No fa mig any que morí i ja m'apunto al llibre d'últimes visites que són els epílegs dels enterraments: civils o religiosos, aquí sí que tan li fot. Aquests llibres s'obren amb la mort: una trucada, un cop a l'esquena als familiars; i ja mai es tanquen. Digui'm oportunista, si vol (o un insult més adequat), però després llegeixi la carta: i torni a jutjar, si us plau. La mort d'algú –comptable, escriptor, pagès- obre el pany per a pronunciar elogis fins llavors callats per prudència, gelosia, enveja: encara que jove, ho sé, señor. I els que l'havien estimat, callen: ploren de veritat i reneguen, ben fotuts. El revers del què era en vida. Ho lamento, Sr. Bolaño: la radicalitat expressiva, l'obsessió vital i la polèmica que gastava vostè, no haurà trobat el reflex necessari en articles de comiat en diaris i revistes. Ni cas. Els seus contes, poemes i novel·les m'han dit que són bons i és considerat un dels grans de la literatura. Ja li dic ara (i que ho digui jo no té més valor que aquest, que ho escric mentre ho penso): val més el què vostè hagi escrit que qualsevol article o declaració posterior a la seva mort. I miri que jo no li he llegit cap novel·la completa. Però me n'han parlat dels seus escrits. I de vostè. M'han esmentat casualitats, exagerat afectes. I només la coincidència i l'atzar, em duen a escriure-li just després de dir adéu al què encara el retenia. És així: la seva mort no em motiva especialment, Sr. Bolaño. N'estic prou distant com per sentir-m'hi afectat. Tampoc intento obrir polèmiques tot i que sé que a vostè no li desagradaria. Provoca i replica amb gràcia: talent, molt més del què ho sé fer jo. Els seus personatges són viscerals. Apassionats. Fa cosa d'un mes vaig començar a llegir "*Los Detectives Salvajes*", on es demostra empíricament (només cal ulls i paciència) que la concreció no està renyida amb l'extensió. Sis-cents pàgines té el llibre i tot i així hom té la sensació que vostè va sempre de cara al gra, sense artificis caducs: xarucs.

Però no em vull perdre, Sr. Bolaño. El motiu –principal- de la carta és trobar una constricció que faciliti els meus escrits en aquesta revista. I perquè n'és Roberto Bolaño el primer destinatari? Podria ser perquè vostè m'inspira, Sr. Bolaño. Em costa saber perquè: ni molt menys he tingut prou temps per admirar-lo. Tampoc el venero. No l'odio. Però és fàcil escriure-li una carta. No li han dit mai? Ei, no s'emprenyi. Arribi al final. Li tinc la consideració justa –no per ser relativament famós, ni molt menys, sinó la justa: ni més, ni menys-. Li ho explico: inicio a partir d'aquest número una sèrie escrivint cartes (he preferit no posar epistolar) dirigint-me a personatges (en tinc un o dos més al cap) per explicar-los coses que m'inquieten. I de pas fer interessar als lectors per certs temes que m'interessen. Per opinar. Escriure. I m'hauria agradat que m'hagués pogut contestar, Sr. Bolaño. De veritat. Cregui'm! Només la possibilitat òbviament. Quasi increïble: però que afegiria incertesa al risc que incita a la creació, això indescriptible que dins el nostre cervell activa emocions i transforma en paraules. Però ara, no podrà ser increïble rebre la seva resposta. Ara no serà possible. És la vida. Ai, és la mort. Perdoni'm Sr. Bolaño: per quatre coses que sé no l'hauria d'abordar tan directament. Les relacions amb certa gent cal respectar-les i saber-ne la mesura sinó se'n van tal com han vingut. I sap greu. Ja deu saber, Sr. Bolaño, que tot i que vostè optés per la radicalitat expressiva i una obsessió vital descaradament oberta als altres, la majoria de persones diversifiquem les preferències. De tant en tant ens agafa l'ansia i allarguem els braços cap al cel (buscant el paradís) i és llavors que tornem a veure una gran nebulosa rogenca, de foc viu: flames groc, ocre, taronja, vermell, i per una fina esclatxa escolant-se, un trosset de blau cel, lluny.

Me parece que sus personajes, Sr. Bolaño, pueden llegar ahí. Éellos.

Guillem Miralles i Puig

guimipu@hotmail.com

L'IMMÒBIL

Carles Miró

miralmiro@yahoo.com.au

Sempre porta el mòbil a sobre. Fa temps que s'hi ha acostumat. Ja gairebé no se'l treu de la butxaca dels pantalons. Al restaurant on dina cada dia no el deixa a sobre la taula. Al despatx, sí; el deixa sempre al mateix racó. Es treu el rellotge de polsera i el deixa al costat. Quan, per motius de feina, ha de viatjar sol, als hotels deixa el mòbil a la tauleta de nit, selecciona l'opció d'*alarma* i el fa servir de despertador.

Abans de conèixer la Sònia li semblava que enviar-se missatges per mòbil era cosa de criatures. La Sònia li va fer acostumar. Ha tret el so als missatges. Així, si en rep un quan és a casa, la seva dona no sent l'avís. De tant en tant, mira discretament el mòbil per si hi ha alguna cosa. Quan va al lavabo aprofita per fer una ullada a la pantalleta. Si hi ha un SMS, o uns quants, de la Sònia, contesta de seguida. De vegades obre un missatge i es troba que és publicitat i té una petita desil·lusió. Això el fa sentir una mica ridícul: jamagar-se al lavabo per llegir les noves ofertes de la companyia de telèfons mòbils! La sensació li dura poc. A la Sònia no li ha dit que li contesta els SMSs des del lavabo; ella viu sola, amb el seu fill de vuit anys, i ni li deuen passar pel cap que ell ha de vigilar que la seva dona no el vegi pendent del mòbil i contestant missatges.

Al començament li arribaven coses vagues com: PENSO EN TU. QUE FAS? Ell clicava *respondre*, teclejava qualsevol bestiesa i l'enviava. Després clicava *esborrar* perquè el missatge de la Sònia no quedés guardat al mòbil. Amb les presses, sol passar que esborra el missatge abans de respondre'l i llavors, un moment, li queda el dubte de si l'ha llegit sencer. Els missatges de la Sònia s'han fet cada cop més concrets; sovint detallen accions sexuals molt precises. Els esborra implacablement; no és que no el posin calent, sovint li posen, però no els rellegeix, no s'hi recrea. La pantalleta demana: *esborrar el missatge?* I tant. I s'afanya a teclejar una resposta.

El dia que la Sònia li va ensenyar en el seu mòbil tot de missatges que ell li havia enviat i que ella conservava per rellegir-los, ell no es recordava de cap. Es va estranyar. ¿Aquelles coses les havia escrit ell? I amb tantes lletres mal posades. Però no tenia temps per rumiar-hi. “Aquí em deies que em mossegaves”, li va dir ella, a crits perquè ell ja era a la dutxa.

Quan la seva dona li va dir que es volia divorciar va quedar paralitzat. En comptes de demanar-li per què, quan va aconseguir articular paraules, les úniques que li van sortir van ser:

—Així, em demanes el divorci...

—No et demano el divorci. T'informo que em divorcio de tu.

Ell no sabia què fer. Va ficar-se les mans a les butxaques. Va treure el mòbil: 1 missatge. Se'l va tornar a ficar a la butxaca, es va regirar al sofà, incòmode.

—¿Hi alguna cosa que jo...?

Començava a sospitar la cosa que hi havia.

—¿Tu? No sé de què parles. Bé, és igual. Igual ho acabaràs sabent. He conegut una persona. No el coneixes, no et preocupis. I, la veritat, no estic per més trucadetes d'amagat ni per hòsties.

Va pensar: “Aquests, ni SMSs s'envien.”

—Em sap greu —va sentir que li deia la dona mentre ell corria cap al lavabo.

Abans d'obrir el missatge va pregar perquè no fos un anunci.

ELS GARGOTS DEL FUGITIU

Sr. Polissó

SrPolisso@hotmail.com

(*J'suis l'pornographe, du phonographe, le polisson de la chanson. G.Brassens*)

ELS GARGOTS DEL FUGITIU

Andròmina.
Com vareta.
Per renéixer...
Guardada?
A les golfes.
Bagul. Pols.
Escales.
De cargol.
D'escurçó.

La porta.
Pany i clau.
Forrellat.
La clau.
De centúries.
Encallades.
Penombra.
Nit de ciris.
Consumits.

Cortines.
Dividint.
Mar de llum.
Bagul.
Obre boca.
Veu d'ahir.
Ni piu.
Cap ocell.
Ni au daurada.

Els cofres.
No contenen.
Cap tresor.
Fugim.
Endavant.
Sense andròmines.
Fingim.
Sí, fingim.
Fent el sòmines.

Fent el sòmines.

CEL MALVA

Lola Ribó

lolaribo@hotmail.com

CEL MALVA

Cel malva,
tarda d'octubre,
lluna nova.

De nit,
secretament,
el bes
he sentit
d'uns llavis
àvids d'amor.
Nocturn d'acordió
per una realitat
no manifesta.

Els teus dits
m'han tocat,
per fi,
el destí,
ha fet justícia.
I ara m'omple
de carícies
i desitjos cristal·lins.

Cel malva,
setembre cau
i la lluna minva.

INVENTANDO DIOSES

Núria Riera

nuria_1@hotmail.com

Para cuando te sepas

Solo cuando duermo y consigo soñar consigo recordar a mis padres, dos caras que se confunden en medio de una nada que se lo traga todo. Solo esa imagen de personas desvaneciéndose y un libro con una dedicatoria son mis raíces, mi historia. De ahí tendrían que salir todas las respuestas, aunque a decir verdad, de ahí salen todas las preguntas.

Nadie supo darme cuenta del idioma en que está escrito el libro ni de dónde lo sacaron mis padres. Las únicas que pudieron, al cabo de unos años, responder a alguna de mis preguntas fue la médico y la enfermera que los atendieron el día del accidente.

Según su relato, mi madre, cuando ya casi no podía respirar, se giró hacia mi padre y le dijo: - tiene que saberlo-, se miraron un instante y mi padre sacó el libro de su bolsa. Según me dijeron, los dos estaban llorando mientras mi padre escribía en la primera página: *para cuando te sepas*.

Le entregó el libro a la enfermera, le pidió que se lo hiciera llegar a su niño, que era su única y valiosa herencia. Unos momentos después morían los dos al mismo tiempo.

Yo fui dado en adopción junto con mi herencia incomprensible.

El libro parece muy antiguo, sus páginas se han convertido en finas hojas casi transparentes sin duda por la multitud de noches que cuando fui niño me dormí pasando sus páginas tratando de adivinar el significado de todos esos símbolos. O quizá es porque realmente es muy antiguo, quién sabe.

Me aprendí su historia y aunque no sabía qué significaban, memoricé palabra por palabra, cada una de las páginas del libro y los días en que la tristeza parecía querer raptarme las repetía como quién pronuncia su oración más sagrada.

¿Y los días en que estaba alegre? ¿A qué libro sagrado me consagraba?

Supongo que al propio Dios de la niñez: el Dios del no darse cuenta, el dios del vivir y reír por derecho de nacimiento.

Y crecí como crecen los árboles: buscando la soledad del cielo; el cielo por el que me abandonaron mis padres, el cielo prometido que es, al fin y al cabo, el cielo que ya tenemos mientras respiramos aunque no queramos saberlo, aunque nos empeñemos en retrasarlo como aquel que se come todo el pan dejándose la tableta de chocolate para el final.

Sólo es cuestión de escoger el momento en que se vive.

Mis padres decidieron involuntariamente entrar en plantilla paradisíaca cuando yo había recibido cinco regalos de cumpleaños – uno para cada año-, y yo, voluntariamente, decidí irme a vivir con ellos, aunque mis manos y mis piernas, mis brazos y mi ombligo continuaran aburriéndose en la escuela cada día o siguieran atracándose de patatas fritas y lomo rebozado cada viernes por la noche.

¿Qué podía hacer si no seguir creyendo? Creyendo que algún día su ausencia terminaría, que volverían y ejercerían de fabricantes de seguridad: creyendo que se trataba de jugar al escondite y que cuando terminara de contar aparecerían por detrás de cualquier mueble pero, ¿en qué momento debía dejar de contar y empezar a buscar?

Cada noche, con el libro entre mis manos, contaba y contaba porque no quería que pensasen que los había olvidado escondidos en cualquier rincón. Aunque a veces la realidad me vencía y por un fugaz instante sabía que no volverían. No si no iba yo a buscarles y por entonces era demasiado niño para pensar en otra cosa que no fuera la vida.

Así que me acostumbé a contar: a sumar los días de su ausencia, a restar (a partir de algún número imaginario que no sé de dónde saqué) las semanas para su regreso, a sumar momentos de alegrías y restarles las horas de soledad. Multiplicando esperanzas y ecuacionando sueños.

Los números eran mi oración, mi fe y mi esperanza en que todo aún podía cambiar. Los números eran mi manera de comprender el mundo, mi saber vivir, la manera de controlar mi entorno y mis circunstancias. La manera de acallar mis miedos.

Mi Dios inventado.

De esta manera llegué a ser un niño prodigio del cálculo matemático; mi edad no juntaba dos números pero yo ya los conocía todos y jugaba con ellos y aunque aprendí que el infinito existe, también supe que es un lugar al que no se llega. Por mucho que se cuente cada noche.

Y así, sabiendo pero sin nunca entender, empecé a hacerme mayor en una casa con mucha luz y poco afecto. Junto a una familia postiza a la que mi cuerpo rechazó y que resultó ser un sentimiento recíproco.

Es normal, adoptas a un niño desamparado, porqué, dices, quieres quererlo, porque, dices, todos los niños merecen jugar de veras a papás y a mamás, pero si el huérfano desamparado proyecta una sombra demasiado extensa sobre los que son verdaderamente los tuyos, entonces ese altruismo se convierte en temor y en rechazo. Es humano. Somos seres de contrastes y ambigüedades, de alegrías sinceras y de miedos irreverentes y, precisamente por esos temores y esas ambigüedades, protegemos a los que queremos, aunque eso nos lleve a ser crueles.

Sin saberlo y mucho menos pretenderlo, pasé de ser niño desvalido a niño amenazante y por tanto, diana de sus miedos, de su crueldad y también de sus remordimientos. Un cóctel de los que producen peor resaca.

Pero a pesar de los malos, los buenos y los medianos propósitos, la vida siguió conmigo como huésped y yo no me rebelé contra lo que podía parecer a simple vista, mala suerte. Cultivé la paciencia como actitud vital: la calma de juntar, uno tras otro, los números, haciendo con ellos las piruetas y los saltos mortales que en mi vida no me atrevía a dar.

Durante años continué buscando a mis padres detrás de cada número nombrado – a saber si aquel era el que daba fin a su turno para esconderse-, hasta que me encontré en la aula de la facultad empachando la pizarra de abrumaciones numéricas con el único propósito de encontrar la respuesta correcta y, esta vez, la solución no era dar con el paradero de mis padres.

Se trataba de simple cálculo, un reto personal. Solo yo. Ellos, me pareció, se habían ido. Ya no los sentía cerca ni lejos; habían dejado de estar. ¿Los había olvidado, al fin, escondidos detrás de algún mueble?

Este pensamiento me vació por completo, como si hubiera comido fibra toda la vida y ahora, sentado en el retrete, obtuviese los resultados de una manera rápida pero definitiva.

Olvidé por completo la forma de los números, su orden, sus posibilidades, mi obsesión.

Había dejado de contar.

Sentí el eco dentro de mí. Esos números perdiéndose por esa inmensidad que era ahora mi interior sin poderles dar forma ni sentido me abrumó y perdí el sentido.

Cayó mi mundo y le siguió mi cuerpo.

Desperté en un parque, tendido sobre la hierba verde y bajo una telaraña de ramas de castaño. Su duro tronco era mi almohada; sin duda, quien fuera que me había dejado ahí no había pensado en mi comodidad.

Estaba solo y me sorprendí de no encontrar a nadie a mi lado o a mí alrededor. No sé por qué me sorprendió este pensamiento, durante mi vida me había rodeado de pocas personas y nunca se me ocurrió pensar que me encontraba solo, aunque, en verdad, lo estuviera.

Traté de incorporarme y algo punzante se me clavó en la pierna, a la altura del muslo. Palpé buscando alguna ramita, alguna hormiga, una piedra quizá, pero en el suelo no había nada. Intenté, otra vez, levantarme y el pinchazo se repitió; me levanté deprisa e ignorando el pequeño dolor para, una vez de pie, examinar mi pierna y el sitio donde estaba sentado.

Sobre la hierba, nada; en mi pierna, tampoco.

Dudé unos instantes y de golpe recordé que no sabía cómo había llegado a ese parque. Lo único que recordaba era el vacío que ya ni los números llenaban y como mi cuerpo se desvanecía segundos antes que mi mente.

Miré el parque y vi los árboles desnudos, con sus ramas desprotegidas balanceándose con los últimos azotes del viento de invierno. Ni siquiera había hojas en el suelo, solo la hierba amarillenta tornándose ya verde por los primeros rayos de sol caliente rodeando mis zapa... no llevaba zapatos. Balbuceé en voz alta:

- ¿qué, qué significa esto?

Como si mis pies pudieran responderme.

Me dejé caer a peso al suelo y me volvió a dar un pinchazo la pierna al que no quise dar importancia. Allí sentado intenté reflexionar, recordar, encontrar alguna pista de cómo había llegado hasta allí y qué había pasado.

Quizá aturdido me fui paseando al parque, me quedé dormido y me robaron los zapatos pero, ¿qué parque era ese? Sin duda no se encontraba en mi ciudad, era demasiado grande como para no reconocerlo.

¿Dónde estaba?

Aturdido, me recliné sobre el tronco que ya antes me había hecho de cojín y todo empezó a dar vueltas, cada vez más rápido y no había forma de parar ese carrusel.

Supongo que me desvanecí porque cuando volví a abrir los ojos era ya de noche y yo seguía al pie de ese árbol hospitalario.

Me levanté, con el consiguiente pinchazo en la pierna que ya normalicé para no preguntarme cada vez a qué podía ser debido.

Me dirigí hacia la salida del parque y topé con la calle saturada de ruidos, de luces, de coches, de vida malinterpretada.

Deseé volver a mi árbol, quedarme tranquilo echado entre sus raíces, en silencio, con el calor que da la propia tierra y dormir, dormir hasta repararme. Descansar hasta que la propia vida, sin mi ayuda ni mi conciencia deshiciera este enredo. Abrir los ojos y encontrarlo todo en su sitio; mi cuerpo en su cama, los números en la cabeza y el desasosiego en el alma.

Todo en su sitio; todo como siempre había estado, incluso el dolor.

Di la vuelta para adentrarme otra vez en el parque pero como si de un porrazo se tratara me acordé de los números sin usar; de toda esa vida que había construido alrededor de sus líos y sus posibilidades.

Me acordé que no me acordaba de contar; que los números al igual que mis padres, habían desaparecido.

Con el dedo en la tierra intenté, bruscamente, anotar una suma, la más fácil, la más famosa, la primera que se aprende pero no pude. Mi dedo dibujaba círculos y con la otra mano los borraba. Lo intenté y lo intenté pero no hubo manera.

No conocía su forma ni su valor.

Abatido me quedé sentado en el suelo, enfrente la puerta de salida con los ojos fijos en lo que había tras ella pero sin moverme un ápice.

Entonces recordé los pinchazos en la pierna, la acaricé y noté un bulto en el bolsillo del pantalón. Puse la mano dentro y saqué una llave antigua de hierro con una inscripción grabada que decía:
para cuando te sepas.

TEATRE I MAREIG DE VOCALS

F. Xavier Simarro

TEATRE

De quan la riba queda lluny en la maror d'un naufragi.

Mar pregon, recipient de tantes pluges.
De mars de llàgrimes,
dels meus crits, prenyats de silenci i de dolor.

Immensa platea
que feies de mi, l'actor principal,
el tenor d'un xiscle solitari.
Esgarip de les entranyes
que rebies amb respecte.

El fossar de sorra molla,
submergida,
afina els seus grans,
marca el compàs de fons, parant l'orella.
Atents a la cavatina del jorn.
A tenor d'aquell intent,
operes en mi un pessic de vida.

En escena el dolor,
ta immensitat em cura!

MAREIG DE VOCALS

Mer intent de ser home
que s'estavella al mur del desconfiar!
Mir d'encendre una guspira
d'un somriure que no mor!

07.03.21

Joan Soler i Jiménez

bunyol_de_quaresma@hotmail.com

Sí, efectivament hi ha una tenebra de periodicitat diària que m'ennubola en el més miserable *carpe diem*. Em pregunto, perquè quan vivim d'objectius enyorem el *carpe diem*, i quan vivim al dia enyorem la vida en pro d'uns objectius. El que sembla un joc de paraules, no ho és tant, i a mi, personalment em comença a preocupar aquesta constant oscil·lació. Perquè ella m'ennubola amb la seva aparent recerca de la foscor? M'ennubola però em deixa jugar, i ella també juga. Tots dos juguem a cercar-nos, a trobar-nos, a investigar-nos, a experimentar-nos i a expressar-nos. Però és clar, jugar sense uns objectius clars a mi em descol·loca una mica. Em trobo en una situació com quan vam trobar-nos alguna vegada amb l'A.R. Però aquesta vegada hi ha molt més. A més hi ha contacte sexual desprejudicat, sense complexos. El joc es fa més morbós i seductor. Fins i tot violent. I hom mossega. Una miscel·lània de preparació física amb rebel·lia mental que m'agrada. Una relació atlètica, per res sedentària, activa, ferotge, rabiosa, ràpida i trepidant. I després del succeït el diumenge passat, ara, a més, amb complicitat. I això engrandeix en sobremesura la satisfacció.

(33:22)

Calor, xafogor. Suor. Tot plegat enganxa. Enganxifós i lletós. No hi ha escapatòria. M'envolta. M'atorrolla. M'ofega. Em perturba. Em masturba. No hi ha límits per la imaginació, encara que els temes de conversa siguin essencialment sempre els mateixos. Hom no pot parlar constantment d'història, sino reverbera moments eròtics. Fins i tot el més acèfal, insensible, frívol, matemàtic i científic dels directors de pel·lícules porno. No hi ha límits a les ments insanes, però tampoc n'hi ha a les ments lentes, a les ments actives, a les ments esbalordides, espantades, obscures, patètiques, brillants, no tant brillants. Sempre hi ha desig sexual i incomprensió. Desig i obsessió. Sempre hi ha moments de desig i obsessió. Crec que l'estat natural de la ment humana és aquest: desig perpetu i obsessió malaltissa. Xafogor. Calor. La pell s'encola als materials propers, calurosos, tebis, mai freds. Es fon amb profunditat amb les substàncies. Sucumbeix. Eixorc d'aire i immadur de mandra. No hi ha bocanada d'aire que refresqui la pell, l'aire simplement no vol entrar, no vol ajudar, no vol calmar. No vol. No vol ni deixar-se respirar. Foscor, colors obscurs, verd de fons. Por i fesomia de cavall que explora babejant camins erràtics de verd menjable, però escup. Saliva amarga que englopeix assedegat. Cremor. Calor i en la nit, desig carnal insatisfet malgrat llargues hores d'esforç combatiu. Penetracions acompanyades sense destí, que allarguen segons d'orgasme confús i buit de sensacions. Moment. *Punctus temporum*. Calor, calor, xafogor. No hi ha llepada extensa que permeti l'accés a la sensibilitat més intensa, perquè no hi ha cap saliva, perquè s'ha assecat. S'adhereixen els braços a la taula de fòrmica. Es cansen els braços. Les idees s'alenteixen. Recomença una cançó ja escoltada. Una nova llepada als genitals i de nou la xuclada acompanyada del membre, que lentament acreix, que lentament recupera fermesa i voluntat d'acció. Llepada rera llepada, xuclada rera xuclada, engulleix ferotge el membre que continua evolucionant. Engulleix completament, mossega i retorna a llepar la ferida aprofundida. No hi ha sang exterior, sinó caveres omplertes d'hemoglobina roja i roja. Hemoglobina calenta, a 37°. Hemoglobina que no vol sortir, deixant pas a litres i litres d'esperma que sadollen la boca que llepa. Engulleix. Xafogor i calor. Vull més.-

**Caminant muta,
el desig que masturba,
la pau calenta ...**

Au, penja el telèfon!!!

